

Благой Иванов

Преобразяване

Силните му ръце ме хванаха, понесоха ме във въздуха и само след миг лежах зашеметен в другия ъгъл на сумрачната стая.

Очаквах да ме нападне отново, затърсих панически пистолета и направих жалки опити да го измъкна изпод тялото си.

Изгубих ценно време. Знаех, че това вероятно ще ми коства живота и изведнъж усетих прилив на гняв към самия себе си. Не можех да проумея, че ще се оставя така лесно да бъде довършен от това адско изчадие след толкова месеци търсене и подготовка. Не можех..., не исках да допусна да бъде убит по този нелеп начин – изподран, окървавен, почти в несвоят и с ръка, обхванала здраво дръжката на пистолета, но безпомощна да го извади от колана. Явно съдбата изобщо не беше на моя страна... Може би още от самото начало.

Осъзнавайки, че съм още жив с мъка надигнах глава и се огледах за врага. Той се бе свил на земята и разкъсваше дрехите си, разтърсван от конвулсии и отблъскващи гърчове. Беше започнал да се преобразява и тялото му бързо се променяше от човешко в животинско. Гръбначният му стълб се изви като на котка и прешлените му изпукаха. Нададе тих вопъл и секунда по-късно вече бе съвсем гол, а нарастващото му туловище бързо започваше да тъмнее, обличайки го в черни, гъсти косми. Новата му премяна изглеждаше по-страшна от всичко, което някога бях виждал. И макар, че бях подготвен за подобно нещо, аз едва сдържах вика си на ужас.

Челюстите му се изостриха, а ноктите заприличаха на ненужно големи въдичарски кукички. Очите му жълтееха и хвърляха демонични отблясъци, а вълчата му муцуна непрестанно сумтеше. Разбирах, че вече почти е привършил преобразяването си и скоро щеше да нападне. Ясно виждах, че в гладния му яростен поглед не бе останала и капка човечност – сякаш надничах в пъкления мрак на изгладнял хищник, на който природата не бе дала нито съвест, нито милост. В този кратък момент установих в каква каша се бях забъркал, не можех да разбера как е било възможно здравият ми разум да позволи да се наредят нещата по този безнадежден за мен начин.

Внезапно върколакът започна да вие. Оглушителният му вой, който ме караше не просто да потръпвам, а да се треса като желе, се извиси и прерасна в ръмжене. Пълната луна със своето смъртнобледо излъчване сякаш се наслаждаваше и надничайки през малкия прозорец на къщурката, като че окуражаваше съществуването. Знаех, че това бе последният ми шанс.

Стиснах здраво пистолета и го измъкнах. С мъка се надигнах на

едно коляно.

Забелязал движението ми, върколакът веднага ме стрелна с кръвожадния си поглед и се обърна към мене.

Магнах предпазителя и се прицелих.

Звярът скочи с бързината на гепард.

Куршумът го отхвърли назад – въпреки масивното му туловище.

Среброто го попари като разтопено желязо и кръсъкът му разтърси мозъка ми като бормашина.

Неочаквано той нападна отново. Не бях очаквал подобна реакция – мислех, че още първият куршум ще го довърши. Грешах. И нямах време да реагирам. Просто затворих очи и стрелях, без да се прицелвам. Ударът ме отхвърли назад и аз почти веднага разбрах, че вторият изстрел е бил неуспешен. След това изпаднах в безсъзнание.

Щом отново отворих очи, първото нещо, което успях да фокусирам, беше бледия пълен диск на луната. Тя не бе променила положението си. Поне не видимо.

Цялото тяло ме болеше, но аз бързо се окопитих – озърнах се и видях, че засега нищо не ме застрашава. Съществува лежеше неподвижно – близо до прогнилата врата на колибата – и не даваше признаци на живот. Усетих, че все още държа в ръка пистолета. Стисках го здраво и въпреки студената есенна нощ китката ми се беше изпотила. Огледах тялото си и видях, че на много места кърви. Повечето драскотини, получени от тръните и къпинаците по пътя за насам, вече бяха хванали коричка, но имаше и няколко пресни рани, които обилно кървяха. От някои стърчаха парчета стъкло и аз веднага разбрах какво ме бе наранило така жестоко. Върколакът ме беше хвърлил върху масата и аз бях изпочупил половин дузина стъклени прибори, сред които и една стара газова лампа.

Чух кръсък на болка и отчаяние и това ме изтръгна от вцепенението. Насочих пистолета към звяра и се изправих бавно, стенички при всяко по-остро връзване на стъкло в плът. Затътрих се неуверено към върколака и заставах на безопасно разстояние.

Беше смъртно ранен.

Куршумът, с който го бях уцелил, бе засегнал рамото, но отровното като живак сребро, макар първоначално да не бе нанесло особено тежък удар, сега бе започнало бавно, ала сигурно да го убива, отравяйки организма му по ужасяващ начин, който само тези създания биха могли да изпитат. Това беше тяхното проклетие, което неотстъпно ги следваше по петите още от деня на появяването им – когато и да е било то.

Виждах как козината бавно потъваше в порите му, ноктите и зъбите се прибраха в онези свои тайни кътчета, за които нито един простосмъртен не подозира, а под затворените му клепащи очите играеха мъртвешки танц. Той отново се превръщаше в човек. Във Франк Едуардс – мъжа, принуден от векове да пази в тайна истинската си същност зад фалшиви имена и в мрачни бърлогои да преживява хищническия си живот.

Впи в мен изпепеляващ поглед и аз за пореден път изтръпнах.

– Не можеш така лесно да се отървеш от мен – каза с лека усмивка. След това тялото му се сгърчи в нов болезнен спазъм и той се сви като охлюв.

Насочих пистолета към гърдите му.

– Ти си обречен – пак продума той.

– Заплахите няма да ти помогнат, Едуардс – казах аз, като се опитах да придам твърдост на гласа си. – Би трябвало да ми благодариш, че те избавям от този ужас.

Умиращият само поклати леко глава и избухна в неистов кикот, който бързо прерасна в задавен гърлен рев.

Изстрелях останалите куршуми в тялото му и бързо напуснах прокълнатата му обител.

* * *

Настаних се в болница и след седмица ме изписаха. Не подозирах, че съм толкова зле ранен. В деня преди да се прибера една от медицинските сестри ме посети в стаята. Казваше се Рита Уилсън и се бяхме сближили през този кратък мой престой в болницата. Може би даже повече от сближили.

– От утре съм в отпуск и тази вечер заминавам – каза тя.

– Колко жалко – усмихнах се аз.

– Е, не е чак толкова зле, след по-малко от месец пак ще съм на работа.

– Значи след три седмици ще скоча от третия етаж и ще си счупя крака. Така поне ще съм по-дълго тук и току-виж сме се сгодили.

Тя се засмя. След това бръкна в джобчето на дрехата си и затършува. Забелязах, че не носи сутиен. Едрите ѝ гърди за пореден път ми напавиха силно впечатление. Тя проследи погледа ми и се усмихна.

– Ето – подаде ми малко листче. – Когато решиш, че ти е доскучало просто ми звъни.

– Непременно.

Тя се обърна и излезе. Насладих се на грациозната ѝ походка и

непослушните ми очи се спряха продължително на дългите ѝ хубави крака. Усетих леко парене в слабините.

Тогава на вратата се появи дебелията сестра Вандерс и аз се върнах отново в реалността.

– Е, непослушни момко – каза тя с дебелия си вечно весел глас. – От утре пак ще буйстваш на воля.

– Разбира се.

– Как е коляното? – кракът ми беше силно натъртен, явно при падането ми върху масата.

– Екстра.

– Щом казваш, вярвам ти.

Тя смени превръзките на по-сериозните рани, които все още не бяха съвсем заздравили и констатира:

– Тръни, трески, стъкло – имам чувството, че са боли и хапали хиляди гадини. Това да не е от бодлива тел? Ами тоя шев? Гледай само – сякаш си седнал върху натрошено шише.

– Не беше натрошено, когато седнах, ама стана на пихтия после.

И двамата избухнахме в смях

Тогава не обърнах внимание на думите ѝ. Въпреки че, като се замисля, то май нямаше да има кой знае какво значение.

Поне за мене.

* * *

Всички рани зараснаха. Всички без една.

Седя и потривам леко бинта на бедрото си. Чудя се дали ако го сваля, ще изпищя от видяното? Защото чувствам как пулсира, как... мърда. Сякаш някакво зло се е загнездило там вътре.

„Ти си обречен!“

„... имам чувството, че са те боли и хапали хиляди гадини.“

Сега помня ясно тези фрази. Не мога да ги забравя. Невъзможно е.

„Не можеш така лесно да се отървеш от мен!“

Гледам пистолета на масата.

И продължавам да потривам с ръка бинта.

Боли ме. Леко. Сякаш раната предусеща божествената наслада на утрешния ден.

Защото утре е...

Говорих с Рита. Разбрахме се да се видим вдругиден. Но дали няма да я навестя по-рано? Може би още утре.

Защото утре е...

Имам още един куршум. Пазя го за всеки случай. Чувствам как губя разсъдъка си. Дали от преживяното в колибата на върколака? Или пък от ужасяващата гледка на неговото преобразяване?

Не... По-скоро от осъзнаването, че ужасът не е свършил. Той те първа предстои. Освен ако не събера смелост да взема пистолета.

„Имам чувството, че са те... хапали...“

„ХАПАЛИ!“

О, Боже! Не, не е възможно!

Възможно е, убеден съм. Ухапал ме е... Бях в безсъзнание за кратко, но той е имал достатъчно време, за да ме... зарази.

Страхувам се. Но не за себе си.

Страхувам се, че утре мога да навестя Рита. Малко по-рано от предвиденото.

Изненада!

Защото утре е...

О, Боже, дай ми сили да...

Утре е пълнолуние!

КРАЙ

© 1997 Благой Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/106>]